

Sygn. akt III AUa 2084/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Gabriela Pietrzyk - Cyrbus (spr.)
Sędziowie	SSA Antonina Grymel SSA Jolanta Pietrzak
Protokolant	Dawid Krasowski

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r. w Katowicach

sprawy z odwołania C. K. (C. K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie

z dnia 23 września 2016 r. sygn. akt IV U 679/16

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

/-/SSA A.Grymel /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA J.Pietrzak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2084/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 kwietnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w S. odmówił przyznania C. K. prawa do emerytury

na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 748)

oraz na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.),
gdyż nie wykazał on 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł C. K., domagając się ponownego rozpoznania sprawy, albowiem pracował w warunkach szczególnych większą, niż wymagana, liczbę lat.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie wyrokiem z dnia 23 września 2016r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury, poczynając od dnia 12 kwietnia 2016r.

Sąd I instancji, na podstawie akt organu rentowego, zeznań świadków: A. K., M. T., A. F. oraz wyjaśnienia ubezpieczonego ustalił,

iż C. K., urodzony (...), w dniu 1 kwietnia 2016r. złożył wniosek o emeryturę. Organ rentowy uznał za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999r. okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 25 lat, 3 miesięcy i 22 dni, natomiast żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący nie jest członkiem OFE.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczony w okresie od 7 września 1973r. do 28 czerwca 1991r. zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w Usługowej Spółdzielni Pracy w S., wykonującej usługi dla Przędzalni (...) w Z.. Odwołujący był zatrudniony w brygadzie malarskiej i wykonywał pracę w charakterze malarza konstrukcyjnego. Brygada ubezpieczonego wykonywała roboty malarskie, polegające na malowaniu konstrukcji stalowych wewnątrz i na zewnątrz. Wewnątrz malowano ręcznie konstrukcje stalowe, rury, podciąg, a na zewnątrz konstrukcje stalowe, estakady, przesyły. Praca odbywała się na wysokości ok. 5-7 metrów.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji podniósł, iż zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r., poz. 887), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym, niż określony w art. 27 ust.1.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy podniósł, iż w ust. 4 powołanego art. 32 ustawy wskazano, iż wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym

w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do uzyskania prawa do emerytury wymagany jest dla mężczyzny okres zatrudnienia w wymiarze 25 lat (§3). Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnie wiek emerytalny, wynoszący dla mężczyzn 60 lat, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych (§ 4 ust. 2). Praca w warunkach szczególnych winna być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1).

Zdaniem Sądu Okręgowego, ubezpieczony spełnił wszystkie powołane wyżej warunki do uzyskania prawa do emerytury, bowiem do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął okres pracy w wymiarze ponad 25 lat, w tym ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych oraz w dniu (...) ukończył 60 lat, a ponadto nie jest członkiem OFE.

Sąd I instancji przyjął, iż ubezpieczony w czasie zatrudnienia w Usługowej Spółdzielni Pracy w S. od 7 września 1973r. do 26 kwietnia 1977r.

oraz od 11 kwietnia 1979r. do 28 czerwca 1991r. (łącznie 15 lat, 10 miesięcy i 8 dni) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace malarskie konstrukcji

na wysokości. Ten rodzaj prac wymieniony jest w dziale V poz. 6 wykazu A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8, poz. 43 ze zm.). Brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, jak również możliwości pozyskania dokumentacji osobowej ubezpieczonego z tego okresu zatrudnienia nie może powodować nieuwzględnienia jego żądań, albowiem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem

w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych, okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego,

w tym dowodami z zeznań świadków (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2009r., sygn. I UK 316/08, Lex nr 707858).

Okoliczności związane z wykonywaniem przez ubezpieczonego pracy

w warunkach szczególnych zostały jednoznacznie potwierdzone zeznaniami świadków, którzy pracowali wspólnie z ubezpieczonym. Świadek A. K. pracował z ubezpieczonym w takim samym charakterze, świadek M. T., jako starszy mistrz budowy, nadzorował brygadę, w której pracował ubezpieczony,

z kolei świadek A. F. był pracownikiem Przędzalni (...)

w Z., na terenie której prace były wykonywane i również miał możliwość obserwowania pracy wykonywanej przez ubezpieczonego. Świadkowie stanowczo wskazali, iż ubezpieczony w całym okresie pracy w tym podmiocie pracował na terenie Przędzalni (...) w Z., gdzie zajmował się malowaniem różnych konstrukcji na wysokości. Wprawdzie w świadectwie pracy wskazano na zajmowane przez ubezpieczonego stanowisko malarza-tapeciarza, ale świadkowie stanowczo zaprzeczyli, aby pracę tapeciarza wykonywał.

Jak wyjaśniał ubezpieczony, posiadał uprawnienia tapeciarza i najpewniej dlatego stanowisko pojawiło się na świadectwie, choć takiej pracy nie wykonywał. Nie można przy tym nie zwrócić uwagi, iż w późniejszym zaświadczeniu, wydanym w dniu

11 września 2003r., wskazano na zajmowanie wyłącznie stanowiska malarza.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych winien zostać ubezpieczonemu uwzględniony również okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od 27 kwietnia 1977r. do 10 kwietnia 1979r. (1 rok, 11 miesięcy i 14 dni), gdyż poprzedzała go praca w warunkach szczególnych w Usługowej Spółdzielni Pracy w S.;

po jej odbyciu, ubezpieczony podjął ponownie pracę u tego samego pracodawcy.

W tym zakresie Sąd Okręgowy odniósł się do orzeczeń Sądu Najwyższego, w szczególności uchwały wydanej w składzie 7 Sędziów w sprawie II UZP 6/13,

(Lex nr 1385939, Biul.SN 2013/10/24), gdzie wskazano, iż czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

(Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.).

Sąd Najwyższy, po wydaniu tej uchwały, wypowiadał się co do możliwości uwzględnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu służby wojskowej przypadającej po 31 grudnia 1974r. I tak, w wyroku z dnia 11 lutego 2014r.

(sygn. II UKa293/13, Lex nr 1441189) wyjaśniał, że prima facie na podstawie takiej uchwały mogłoby się wydawać, że datą graniczną zaliczania zasadniczej służby wojskowej, jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, jest 31 grudnia 1974r. Jednak nie wynika to z uzasadnienia tej uchwały. W uchwale składu powiększonego nie powiedziano, że po 31 grudnia 1974r. zasadnicza służba wojskowa nie podlega wliczeniu do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Z uchwały nie wynika, że ma to być data graniczna w zaliczaniu zasadniczej służby wojskowej

do pracy w szczególnych warunkach. Poprzestano na analizie, że w odniesieniu

do stanu faktycznego w sprawie, w której zadano pytanie prawne, czyli do okresu służby wojskowej w latach 1971-73, regulacja prawna nakazuje wliczenie jej do pracy w szczególnych warunkach. Takie rozstrzygnięcie uchwały oznacza, że inne składy Sądu Najwyższego powinny samodzielnie wypowiedzieć się co do okresu późniejszego, jeżeli zasadnicza służba wojskowa była odbywana jeszcze po 31 grudnia 1974r. lub w całości później. Jednocześnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego wyroku wskazał, iż nadal znaczenie ma art. 108 ustawy z 1967r., który uległ wprawdzie zmianie od 1 stycznia 1975r., jednak nie tak istotnej, aby powiedzieć, że nastąpiło przełamanie i ustawodawca chciał z tą datą znieść uprawnienie żołnierzy zasadniczej służby wojskowej do zaliczenia jej do okresu zatrudnienia uprawniającego do wcześniejszej emerytury, jako okres pracy w szczególnych warunkach. Zauważył przy tym, iż kolejna zmiana w ustawie z 1967r. nastąpiła dopiero na podstawie ustawy z 28 czerwca 1979r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. nr 15, poz. 97). Przepisy art. 106-108 ustawy

z 1967r. otrzymały wówczas nowe brzmienie.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, nie istnieją jakiegokolwiek wątpliwości co do konieczności uwzględnienia odbywania przez ubezpieczonego służby wojskowej do okresów pracy w warunkach szczególnych.

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na treści art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy.

Organ rentowy zaskarżył wyrok, zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

oraz § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury, podczas, gdy ubezpieczony nie spełnił wszystkich wymaganych warunków, określonych w wyżej wymienionych przepisach;

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i niewyjaśnienie wszystkich okoliczności, mających wpływ na sprawę.

Apelujący wniósł o zmianę wyroku przez uznanie, iż decyzja z dnia 13 kwietnia 2016r., odmawiająca prawa do emerytury, jest prawidłowa oraz o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zwrócił uwagę, iż ubezpieczony nie posiada żadnych dokumentów na potwierdzenie faktu pracy

w charakterze malarza konstrukcji na wysokości, w szczególności badań kwalifikacyjnych do takiej pracy, czy wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej. Opiera się wyłącznie na zeznaniach świadków, spośród których nie wszyscy byli pracownikami Usługowej Spółdzielni Pracy w S.. Nadto, brak jest dowodów na okoliczność, iż Spółdzielnia ta przez co najmniej 15 lat wykonywała usługi na rzecz Przędzalni w Z..

Rozpoznając apelację organu rentowego, Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego, zmierzająca do zmiany zaskarżonego wyroku, okazała się zasadna.

Sąd I instancji dokonał bowiem błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i w sposób nieuprawniony przyjął, że zatrudnienie ubezpieczonego w spornym okresie od 7 września 1973r. do 28 czerwca 1991r. w Usługowej Spółdzielni Pracy w S., wykonującej usługi dla Przędzalni (...) w Z., stanowi pracę w szczególnych warunkach, opisaną w wykazie A dział V poz. 6 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, co w konsekwencji spowodowało, iż nieprawidłowo ustalili spełnienie warunków pozwalających na przyznanie mu prawa do emerytury w obniżonym wieku.

W niniejszym sporze niekwestionowanym było, iż ubezpieczony, ubiegający się o ustalenie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r., poz. 887) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 z późn. zm.), na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się 25-letnim stażem ubezpieczeniowym i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Obniżony wiek emerytalny osiągnął w dniu (...)

Spośród przesłanek warunkujących przyznanie prawa do tego świadczenia, określonych w powołanych przepisach, kwestionowany był warunek posiadania wymaganego, co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd I instancji do pracy w warunkach szczególnych zaliczył ubezpieczonemu pełen okres spornego zatrudnienia, kwalifikując go, jako pracę malarza konstrukcji stalowych na wysokości, opisaną w wykazie A dział V poz. 6 załącznika do cytowanego rozporządzenia.

Tymczasem, ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na kategoryczne zajęcie stanowiska, iż praca ubezpieczonego miała taki właśnie charakter.

Analiza zeznań świadków, dokonana przez organ rentowy w apelacji, znajduje pełną akceptację Sądu Apelacyjnego. Należy w głównej mierze zwrócić uwagę na niekonsekwencję zeznań świadka - w okresie od 1978r. do 1984r. przełożonego ubezpieczonego M. T., który w zeznaniach przed organem rentowym wskazał na wykonywanie przez niego prac malarskich ogólnobudowlanych, podczas, gdy na rozprawie w dniu 23 września 2016r. podkreślał jedynie pracę malarza konstrukcji stalowych. Świadek ten był przełożonym ubezpieczonego przez okres zaledwie kilku lat; podobnie współpracownik C. A. K. pracował co prawda z nim w jednej brygadzie, ale jedynie w okresie od sierpnia 1983r. do czerwca 1987r. Zeznania świadka A. F. są mało przydatne o tyle, że był on pracownikiem przędzalni, a nie spółdzielni, stąd siłą rzeczy, nie miał ciągłej sposobności obserwacji pracy ubezpieczonego. Ubezpieczony nie przedstawił żadnych dokumentów, ani jakiegokolwiek zapisu, by miał pracować, jako malarz konstrukcji stalowych na wysokości. Jedyne zapisy wskazują na jego pracę w charakterze malarza-tapeciarza. Faktem jest, iż brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie dyskwalifikuje w sposób automatyczny starań o prawo

do świadczenia, gdyż można go dowodzić wszelkimi środkami znanymi Kodeksowi postępowania cywilnego. Ubezpieczony nie przedstawił jednakże żadnego śladu dokumentu, który mógłby potwierdzić jego stanowisko, na przykład w postaci badań okresowych, angaży, itp. Ma rację przy tym organ rentowy wskazując, iż nie ma żadnej pewności co do tego, iż firma ubezpieczonego faktycznie przez okres kilkunastu spornych lat nieprzerwanie świadczyła usługi na rzecz przedsiębiorcy

i to dokonując wyłącznie prac związanych z malowaniem konstrukcji na wysokości.

Dokonywanie ustaleń tylko i wyłącznie w oparciu o zeznania świadka, nieznajujące oparcia w tych dokumentach, nie może stanowić podstawy

do kwalifikacji pracy, jako wykonywanej w szczególnych warunkach. Pogląd powyższy ma ugruntowany charakter w judykaturze sądowej, że wystarczy przywołać tu wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 maja 2013r., wydany

do sprawy III AUa 952/12, zam. Lex nr 1327500, gdzie stwierdzono, iż prawo

do wcześniejszej emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym, nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione, a temu służą dokumenty,

stąd same zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 3 kwietnia 2013r., wydanym do sprawy III AUa 1267/12, zam. Lex nr 1312036.

Do oceny, czy dany rodzaj pracy kwalifikuje do skorzystania z możliwości obniżenia wieku emerytalnego, należy podchodzić z najwyższą starannością. Należy bowiem zauważyć, iż prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego

z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarabkowania. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu,

stąd też, wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej, niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej

w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące ją przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. między innymi wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 lutego 2007r., sygn. akt

I UK 258/06, zam. OSNP 2008 nr 5-6, poz. 81; z dnia 17 września 2007r., sygn. akt

III UK 51/07, zam. OSNP 2008 nr 21-22, poz. 328; z dnia 6 grudnia 2007r., sygn. akt III UK 62/07, zam. Lex nr 375653; z dnia 8 czerwca 2011r., sygn. akt I UK 393/10, zam. Lex nr 950426).

Warunkiem uzyskania emerytury w obniżonym wieku jest wykazanie się odpowiednim stażem pracy w warunkach szczególnych, przy czym, praca ta musi być bezwzględnie wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym dla danego stanowiska. Katalog takich prac określa w sposób wyczerpujący załącznik do cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze.

Praca w warunkach szczególnych musi być wykonywana w takim charakterze stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy). W tym miejscu, na potwierdzenie powyższej tezy, można przytoczyć szereg orzeczeń Sądu Najwyższego, dotyczących powyższej kwestii - i tak: wyrok z dnia 14 września 2007r. sygn. akt III UK 27/07, zam. OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007r. sygn. akt

III UK 38/07, zam. OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007r., sygn. akt III UK 66/07, zam. Lex nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008r., sygn. akt I UK 210/07, zam. OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75.

Sąd Apelacyjny nie kwestionuje faktu wykazania się przez pracownika koniecznością wykonywania czynności zawodowych przy zaistnieniu określonych utrudnień środowiskowych, jednakże należy mieć na względzie okoliczność,

iż praca w niekorzystnych warunkach dla organizmu, nie oznacza pracy w szczególnych warunkach, stąd nawet znaczna jej uciążliwość nie stanowi wystarczającej przesłanki do takiej kwalifikacji.

Z przytoczonych wyżej względów, trzeba wskazać, iż ubezpieczony nie może uzyskać prawa do emerytury w obniżonym wieku w trybie art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie dokonał prawidłowej analizy materiału dowodowego i błędnie przyjął, że na dzień ukończenia 60 lat życia ubezpieczony legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych, świadczonej stale i w pełnym wymiarze.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny, uznając apelację organu rentowego za zasadną, na mocy art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok i orzekł, jak w sentencji.

/-/SSA A.Grymel /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA J.Pietrzak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR